

[Wilhelm]

Efter vores mening skal licensen altså ikke stige i takt med de militærbudgetter, som hr. Palle Simonsen gerne ser reguleret efter nogle ganske andre procentsatser end dem, der her er tale om. Licensstigningen bør holde sig inden for det, der er gængs for lønudviklingen.

Vi mener, at egenproduktionen er for lille; det gælder specielt selvfølgelig på TV-siden. Der bør produceres flere dansksprogede programmer, også selv om der forekommer nogen i de programmer, der siger »all right« i hver anden sætning. Det er til at leve med.

At bureaukratiet sluger alt for mange licenskroner, er langt vigtigere for os. En af årsagerne hertil er, at programsvaret ikke ligger hos de programproducerende medarbejdere, men er placeret ad bureaukratisk snirklede veje opad i systemet. Det betyder kontrol, det betyder papir, det betyder forhandlinger, det betyder timelange møder. Man kan bare tænke på de omstændigheder, der har været omkring produktionen af sådan et program som Kanalen – og ikke bare ved en enkelt lejlighed.

Men også selve budgetteringssystemet er dræbende. Det såkaldte handlingsplanssystem, hvor man 1½ år i forvejen skal begynde at planlægge sine produktioner, medfører oceaner af papirer. Og det er ikke engang særlig overskueligt.

Hermed taler jeg ikke for, at der ikke skal være planlægning. Jeg taler heller ikke for, at man ikke skal koncentrere indsatsen, så de tekniske, mandskabsmæssige og økonomiske ressourcer udnyttes så effektivt som muligt, men jeg taler for, at planlægningen nok kunne være noget mere fleksibel.

Højrefløjen har f.eks. ført sig frem med, at TV-Avisen absolut skulle farvelægges inden udflytningen fra Radiohuset, og det koster ekstra penge. Når radiorådets flertal f.eks. kræver mere TV, betyder det, at der må indkøbes flere udenlandske programmer, fordi det samme flertal jo ikke var villigt til at bevilge flere penge til at indfri kravet om mere TV.

Selv om det ikke er folketinget, der skal beslutte noget om disse sager, vil jeg da gerne herfra angive, hvordan der kan spares penge og samtidig ske en drastisk øgning af den danske andel af TV-produktionerne, som vi jo har sagt efter vores mening burde ske.

For det første var der altså dette med at mindske bureaukratiet ved at placere programsvaret dér, hvor det egentlig hører hjemme. For det andet kunne man gerne for os stryge 18–19-sendetiden, som kun er til gene for familier, der har børn. Og man kunne gerne gå videre ad den vej og eventuelt lave en TV-fri ugedag, en onsdag f.eks. Nu vil nogle ganske vist sige, at søndagens programmer allerede er blevet så kedelige, at de i praksis har ført til TV-frie dage, men det koster jo lige meget at sende programmerne, uanset hvor mange eller få der ser dem.

Det grundlæggende problem for Danmarks Radio er, at der er for lang afstand mellem brugernes interesser og programmerne; der er for mange mellemlid.

Der skal naturligvis afstikkes nogle budgetmæssige rammer, som de enkelte programafdelinger skal holde sig inden for, og der skal afstikkes nogle fordelingsstal for sendetid, men der må være indbyggede muligheder for at lave tingene smidigt, hurtigt, mens de er aktuelle, og mens der er brug for dem.

Man kan få meget mere for pengene i Danmarks Radio med den licens, der allerede er, nemlig ved at lade programfolkene producere programmer i stedet for at være papirudfyldere, hvilket en stor del af deres tid nu går med, fordi de skal kontrolleres alle steder. Radiorådet kræver kontrol, driftsledelsen kræver kontrol, afdelingsledelserne kræver kontrol osv. Man kan planlægge og budgetkontrollere sig ihjel, og det er den proces, Danmarks Radio er godt i gang med, ikke af lyst, men fordi politikerne ikke kan lade være med at blande sig, og fordi programchefer ikke har mod til at lade programpolitikken komme til prøve i praksis, dvs. i mødet med brugerne.

Det afgørende økonomiske problem for Danmarks Radio er efter vores mening ikke overenskomsterne, som denne sal i øvrigt ikke skal blande sig i, men strukturen og beslutningsvejene. Og vi ser også nødig, at folketinget skal til at ændre ved strukturen og beslutningsvejene, for så får vi for alvor postskandaler i Danmarks Radio. Af samme grund er vi naturligvis imod den fremskridts-partidagsorden, som er foreslået, og som jo har det sigte at gøre Danmarks Radio til et regulært folketings- og finanslovanliggende.

Hr. Bertel Haarder proklamerede forleden i B.T., at han ville smide masken under den-